Р Е Ш Е Н И Е
№ 40238

гр. София, 16.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1280** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба, обективирана в т. 3 от жалба с вх.№2494 от 26.01.2026 г. по описа на Административен съд – София, подадена от С. П. В. срещу Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК),, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], с която е предявен иск за осъждане на ответната администрация да заплати на ищцата обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за твърдяно пето незаконно недопускане до изпълнение на служебните задължения за периода от 16.01.2026 г. до датата на действителното ѝ допускане до работа, ведно със законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху претендираното обезщетение от датата на явяването (16.01.2026 г.) до окончателното изплащане. Размерът на обезщетението е основната заплата за длъжността, а именно 1869 лева месечно. Периодът на обезщетението е от 16.01.2026 г. като ищзата твърди, че не е допусната до работа до датата на приключване на устните състезания, а именно до 30.09. 2026 г. За периода от 16.01.2026 г. до 30.09.2026 г. размерът на обезщетението е 15 931 лева или 8145,39 евро.

В исковата молба, в допълнително подадените молби и в писмените бележки от 06.10.2026 г. ищцата поддържа, че на 16.01.2026 г. се е явила в сградата на Централно управление на ДНСК и е подала писмено заявление с вх. № КъмДНСК26-СПС-14-[1]/16.01.2026 г., с което на основание чл. 122, ал. 1 ЗДСл е поискала да бъде възстановена на държавна служба в ДНСК, считано от 16.01.2026 г. Поддържа, че връченият ѝ на 22.01.2026 г. писмен отговор на началника на ДНСК с рег. № ДНСК26-СПС-14-[6]/21.01.2026 г., обективиращ отказ за допускане, представлява пето поредно незаконно недопускане до работа. Иска присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответникът – Дирекция за национален строителен контрол, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Р. А., в писмен отговор и в съпроводителното писмо оспорва предявения иск като процесуално недопустим и изцяло неоснователен. Поддържа, че служебното правоотношение на ищцата е окончателно прекратено със Заповед № РД-15-118/15.05.2023 г. на началника на ДНСК, призната за законосъобразна с влезли в сила съдебни решения на АССГ и ВАС. Изтъква, че отсъства първата и абсолютна материалноправна предпоставка по чл. 122, ал. 1 и ал. 3 ЗДСл – наличие на отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е налице действащо служебно правоотношение и задължение за допускане до работа. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Прокурор Ю. от СГП дава заключение за основателност на исковата претенция.
Административен съд – София-град, 43-ти състав, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Със Заповед № РД-15-111/05.05.2023 г. на началника на ДНСК, издадена в изпълнение на влязло в сила Решение № 6130/24.10.2022 г. по адм. дело №8529/2022 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 4324/24.04.2023 г. по адм. дело № 11410/2022 г. на ВАС (с които е била отменена предходна Заповед №РД-15-088/01.06.2022 г. за прекратяване на служебното правоотношение), ищцата С. П. В. е била възстановена на длъжност „главен експерт“ в отдел „Процедури и договори“, дирекция „Правна“ при ДНСК, с ранг III младши с основна месечна заплата от 1869 лева.
Със Заповед № РД-13-149/12.05.2023 г. на началника на ДНСК, считано от 15.05.2023г. е утвърдено ново длъжностно разписание на ДНСК, при което в дирекция „Правна“ са закрити съществуващите два отдела, включително отдел „Процедури и договори“ и длъжността „главен експерт“ е престанала да съществува като нормативно определена позиция и система от функции.
Със Заповед № РД-15-118/15.05.2023 г. на началника на ДНСК, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, служебното правоотношение на С. П. В. е прекратено, считано от 15.05.2023 г., поради съкращаване на длъжността.
Жалбата срещу Заповед № РД-15-118/15.05.2023 г. е отхвърлена с Решение №6688/07.11.2023 г., постановено по адм. дело № 5609/2023 г. по описа на АССГ, като неоснователна. Съдебното решение е оставено в сила с Решение №5266/25.04.2024 г., постановено по адм. дело № 365/2024 г. по описа на Върховния административен съд.
Независимо от отхвърлянето на жалбата с влязлото в сила съдебно решение, на 08.05.2024 г. В. е подала заявление с вх. № ЧР-96-05-471/08.05.2024 г. до началника на ДНСК за възстановяване на държавна служба по реда на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, позовавайки се на твърдяна нищожност на съдебните решения. С писмо изх.№ ЧР-96-02-515/08.05.2024 г. началникът на ДНСК е уведомил ищцата, че искането е неоснователно поради влезлите в сила решения на АССГ и ВАС. С Определение №6783/30.05.2024 г. по адм. дело № 5034/2024 г. на АССГ писменият отговор е отменен и преписката е изпратена на административния орган за произнасяне по същество с индивидуален административен акт.
В изпълнение на съдебните указания началникът на ДНСК е издал Заповед №РД-15-448/04.07.2024 г., с която изрично е отказал да възстанови С. П. В. на предишната държавна служба в ДНСК поради липса на отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение. Заповедта за отказ е обжалвана от В., като с Решение №21237/20.06.2025г. по адм. дело № 7797/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 6-ти състав, жалбата е отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 52/06.01.2026 г. по адм. дело № 7798/2025 г. на Върховния административен съд.

Проведеното от ищцата исково производство по реда на чл. 128а АПК за признаване нищожността на влезлите в сила съдебни актове е приключило с Решение № 2514/12.03.2025 г. по адм. дело № 1082/2025 г. на ВАС (оставящо в сила Решение № 25156/28.11.2024 г. по адм. дело № 8151/2024 г. на АССГ), с което исковата молба за обявяване на нищожност е отхвърлена.
На 16.01.2026 г. ищцата отново е депозирала пред началника на ДНСК Заявление с вх. № КъмДНСК26-СПС-14-[1]/16.01.2026 г., заявявайки желание да бъде възстановена на държавна служба на основание чл. 122, ал. 1 ЗДСл .С писмен отговор рег. № КъмДНСК26-СПС-14-[6]/21.01.2026 г., връчен лично на 22.01.2026г., началникът на ДНСК е уведомил В., че съгласно цитираните съдебни решения не са налице условията по чл. 122, ал. 1 ЗДСл за допускане до държавна служба.
Въз основа на така установените факти, съдът направи следните правни изводи:
Съгласно чл. 122, ал. 3 ЗДСл, когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.
Материалноправният състав за възникване на правото на обезщетение по чл.122, ал. 3 ЗДСл съдържа три задължителни кумулативни предпоставки: държавният служител да е надлежно възстановен на заеманата преди уволнението длъжност по реда на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, което предполага актът за прекратяване на служебното правоотношение да е отменен като незаконосъобразен от органа по назначаването или от съда с влязъл в сила акт; държавният служител да се е явил в съответната администрация в предвидения от закона двуседмичен преклузивен срок от влизането в сила на отменителния акт, за да заеме длъжността; органът по да не е допуснал служителя до реално изпълнение на служебните функции след своевременното му явяване.
В разглеждания случай първата предпоставка не е осъществена. Служебното правоотношение на ищцата С. П. В. е прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл със Заповед № РД-15-118/15.05.2023 г. на началника на ДНСК. Законосъобразността на тази заповед е потвърдена по съдебен ред с влязло в сила Решение № 6688/07.11.2023 г. по адм. дело № 5609/2023 г. на АССГ, оставено в сила с окончателно Решение № 5266/25.04.2024 г. по адм. дело № 365/2024 г. на ВАС. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение не е отменена като незаконосъобразна.
По силата на чл. 122, ал. 1 ЗДСл възстановяване на предишната длъжност възниква единствено „при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение“. Когато прекратяването е признато за законосъобразно от компетентния съд, за лицето не възниква субективно право да упражнява държавна служба, а за органа по назначаването не съществува корелативно правно задължение да издаде акт за допускане. Действащо служебно правоотношение между страните след 15.05.2023 г. не съществува. Отказът на началника на ДНСК да възстанови ищцата по нейно последващо заявление от 08.05.2024 г. е потвърден като законосъобразен с влезли в сила съдебни решения– Решение № 21237/20.06.2025 г. по адм. дело № 7797/2024 г. на АССГ и Решение № 52/06.01.2026 г. по адм. дело № 7798/2025 г. на ВАС, в които изрично е прието, че при липса на отменена заповед за уволнение искането за възстановяване е лишено от правно основание.
При липса на валидно възстановено служебно правоотношение и при отсъствие на отменена заповед за уволнение, самото физическо явяване на ищцата в сградата на ДНСК на 16.01.2026 г. и подаването на заявление не представлява надлежно явяване по смисъла на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, нито превръща последващия отказ на органа в „незаконно недопускане до работа“ по смисъла на чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Нормата на чл. 122, ал. 3 ЗДСл има за цел да санкционира неизпълнението от

администрацията на влязъл в сила отменителен акт, с който служителят е признат за незаконно уволнен.
Когато уволнението е признато за законно, държавният орган няма задължение да осигурява достъп до работно място, нито дължи обезщетение за времето, през което лицето не е допуснато до държавна служба.
Поради липса на елементите от фактическия състав на чл. 122, ал. 3 ЗДСл предявеният главен иск за присъждане на обезщетение за периода от 16.01.2026 г. до 30.09.2026 г. за недопускане до работа е изцяло неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен. Предвид неоснователността на главния иск за заплащане на обезщетение по чл.122, ал. 3 ЗДСл, неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.
С оглед изхода на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 EUR.
Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 43-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. П. В., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 1, ап. 33, иск с правно основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител срещу Дирекция за национален строителен контрол за заплащане на обезщетение в размер на 8 145,39 евро за незаконно недопускане до изпълнение на служебните задължения за периода от 16.01.2026 г. до 30.09.2026г., ведно със законната лихва от 16.01.2026 г. до окончателното изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА С. П. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция за национален строителен контрол сумата в размер на 66.47евро, представляваща минимално юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: